

PRAXI VERSUS TEORIA

Començar amb aquesta frase “la pràctica sense teoria és una pura barbàrie” és la millor manera d’alienar-nos en una forma de pensament. Els mal anomenats pràctics, que realitzen l’activitat física i esportiva segons un pensament restrictiu en el qual la teoria no gaudeix de predicaments, fan reflexionar sobre aquest tipus d’enfrontament. En una disciplina com la nostra —meitat bones intencions, meitat calaix de sastre— hem de realitzar un intent seriós per intel·lectualitzar l’esport i l’activitat física, racionalitzar-ho i, en definitiva, crear unes bases científiques. Tot això en un marc més genèric d’interdisciplinarietat. Sense oblidar que la pràctica és la resposta que a curt o a llarg termini hem d’executar. Aquesta pràctica, per excel·lència, sempre ha estat i continua sent la intervenció educativa, amb intencions tan dignificants com humanitzar, integrar i solidaritzar entre d’altres. En l’actualitat, les pràctiques tenen aplicacions més àmplies, però independentment d’aquesta proliferació, no hi ha dubte que les nostres formes de fer no han de caure en el tòpic de l’enfrontament “praxi versus teoria”.